OIKEUSMINISTERIÖ
JUSTITIEMINISTERIET

2.12.2021

Lakivaliokunnalle

HALLITUKSEN ESITYS 227/2021 EDUSKUNNALLE LAIKSI RIKOSASIOITA KOSKEVAA EUROOPPALAISTA TUTKINTAMÄÄRÄYSTÄ KOSKEVAN DIREKTIIVIN TÄYTÄNTÖÖNPANOSTA ANNETUN LAIN MUUTTAMISESTA/OIKEUMINISTERIÖN KANTA VALMISTELUVAIHEESSA SAATUIHIN KOMMENTTEIHIN

Esityksen valmistelussa on jouduttu poikkeamaan tavanomaisesta lausuntomenettelystä esityksen erityisen kiireellisyyden vuoksi. Esitysluonnosta laadittaessa on kuitenkin esitetty kommenttipyyntö sisäministeriölle, Poliisihallitukselle, Tullille, Rajavartiolaitokselle, Tuomioistuinvirastolle, valtakunnansyyttäjän toimistolle, Helsingin käräjäoikeudelle, Länsi-Uudenmaan käräjäoikeudelle, Helsingin hovioikeudelle, korkeimmalle oikeudelle ja Suomen Asianajajaliitolle.

Kommentteja ovat esittäneet Helsingin hovioikeus, sisäministeriön poliisiosasto, sisäministeriön rajavartio-osasto, Helsingin käräjäoikeus, Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus, Tuomioistuinvirasto, Valtakunnansyyttäjän toimisto**,** Poliisihallitus ja Tulli. Esitykseen on tehty joitakin tarkistuksia kommenttien perusteella.

Korkein oikeus on todennut, että esitetyssä aikataulussa lausuntoa ei voida antaa.

Sisäministeriön poliisiosasto on ilmoittanut, ettei sillä ole kommentteja luonnokseen ja että se on kuullut myös **Poliisihallitusta** asiassa.

Myös **Tuomioistuinvirasto** on ilmoittanut, ettei silllä ei ole kommentoitavaa luonnokseen.

Helsingin hovioikeus on todennut, että annetussa aikataulussa ei ole mahdollista tehdä lakiluonnosesityksestä perinpohjaista tarkastelua ja kattavaa lausuntoa, joten hovioikeus esittää ainoastaan erinäisiä huomioita.

Postiosoite Postadress	Käyntiosoite Besöksadress	Puhelin Telefon	Faksi Fax	S-posti, internet E-post, internet
Oikeusministeriö PL 25 FI-00023 Valtioneuvosto Finland	Eteläesplanadi 10 00130 Helsinki Finland	0295 16001 Internat. +358 295 16001	09 160 67730 Internat. +358 9 160 67730	oikeusministerio@om.fi www.oikeusministerio.fi www.justitieministeriet.fi

Hovioikeus toteaa, että sen hallinnossa on arvioitu, ettei lakimuutoksen tekeminen Euroopan unionin tuomioistuimen (EUT) ratkaisun 11.11.2021 asiassa C-852/19 ole ehdottoman välttämätöntä eurooppalaisten tutkintamääräysten antamiseksi Suomessa edelleen tuomioistuimissa. Ottaen huomioon, että saatujen tietojen mukaan ainakin osa käräjäoikeuksista on keskeyttänyt EUT:n ratkaisun johdosta tutkintamääräysten antamisen ja että kysymys on yhden muutoksenhakukeinon lisäämisestä, hovioikeus ei vastusta kantelumahdollisuudesta säätämistä.

Oikeusministeriö kiinnittää erityistä huomiota siihen, että vaikka hovioikeuden hallinnossa on arvioitu, ettei lakimuutoksen tekeminen ole *ehdottoman välttämätöntä*, se *ei kuitenkaan vastusta* kantelumahdollisuudesta säätämistä.

Hovioikeus toteaa, että EUT:n ratkaisun perusteella Bulgarian laissa ei ollut lainkaan käytettävissä olleita oikeussuojakeinoja, mikä eroaa Suomen laista. Oikeudenkäymiskaaren (OK) 17 luku sisältää todistajan käytössä olevia oikeussuojakeinoja (68 § ja 69 §). Todistajalla on myös erinäisiä kieltäytymisoikeuksia, joista häntä tulee tiedottaa (OK 17 luvun 43 § 2 mom.). Kieltäytymisoikeudesta tehtyyn ratkaisuun voi hakea valittamalla muutosta. Jos todistaja kieltäytyy todistamasta ja häneen kohdistetaan pakkokeinoja, hän voi hakea erikseen muutosta valittamalla tuomitusta uhkasakosta ja kannella määrätystä painostusvankeudesta. Lisäksi todistajan määräämisestä noudettavaksi on mahdollisuus kannella OK 17 luvun 69 §:n mukaisesti (ks. KKO 2021:53 ja HelHO 2018:15). Pakkokeinolaki ja esitutkintalaki sisältävät myös oikeussuojakeinoja (esimerkiksi kotietsinnästä pakkokeinolain 8 luku 18 §).

Oikeusministeriö toteaa, että hovioikeus viittaa kansallisiin oikeussuojakeinoihin, joihin viitataan EIO-direktiivin 14 artiklan 1 kohdassa. EUT on kuitenkin tuomiossaan antanut keskeisen merkityksen perusoikeuskirjan 47 artiklalle ja katsonut, että sen asettamat vaatimukset oikeussuojakeinoille ovat laajemmat. Kotietsinnän ja takavarikon osalta EUT on tuomionsa 33 kohdassa edellyttänyt näiden kansallisten muutoksenhakukeinojen olemassaoloa, mutta on sen lisäksi tuomion 35 kohdassa katsonut, että *lisäksi* asianomaisen henkilön oikeus riitauttaa näiden toimenpiteiden sääntöjenmukaisuus ja tarpeellisuus merkitsee sitä, että kyseisellä henkilöllä on oltava mahdollisuus *hakea muutosta eurooppalaiseen tutkintamääräykseen*, jolla näiden toimenpiteiden täytäntöönpanosta määrätään. Tuomion 41 kohdassa katsotaan, että jotta henkilöt, joita *tämän jäsenvaltion oikeusviranomaisen antaman tai vahvistaman*, kotietsinnän ja takavarikon suorittamista koskevan eurooppalaisen tutkintamääräyksen täytäntöönpano koskee, voisivat käyttää *perusoikeuskirjan 47 artiklassa* taattua oikeuttaan tehokkaasti, *kyseisen jäsenvaltion on huolehdittava* siitä, että näillä henkilöillä on käytettävissään *saman jäsenvaltion tuomioistuimessa oikeussuojakeinot, joiden avulla he voivat riitauttaa kyseisen eurooppalaisen tutkintamääräyksen* tarpeellisuuden ja sääntöjenmukaisuuden ainakin tällaisen tutkintamääräyksen antamisen aineellisten perusteiden osalta. Tutkintamääräyksen antaneessa tai vahvistaneessa jäsenvaltiossa tulisi siis olla käytettävissä oikeusuojakeinot nimenomaan eurooppalaista tutkintamääräystä vastaan, eivätkä kansalllisia toimenpiteitä koskevat oikeussuojakeinot olisi riittäviä.

Videokuulemisen osalta EUT ei tuomiossaan kiinnitä huomiota kansallisiin muutoksenhakukeinoihin. EUT toteaa tuomion 49 kohdassa, että *tutkintamääräyksen antaneen jäsenvaltion* on huolehdittava siitä, että jokaisella, jolla on ollut eurooppalaisen tutkintamääräyksen täytäntöönpanon yhteydessä velvollisuus saapua kuulemiseen, jossa häntä kuulustellaan todistajana tai jossa hänen on vastattava kysymyksiin, joita hänelle tällaisessa kuulemisessa esitetään, on *kyseisen jäsenvaltion tuomioistuimessa* käytettävissään

oikeussuojakeino, jonka avulla hän voi riitauttaa ainakin tällaisen eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamisen aineelliset perusteet. Tutkintamääräyksen antaneessa tai vahvistaneessa jäsenvaltiossa tulisi siis olla käytettävissä oikeusuojakeinot nimenomaan eurooppalaista tutkintamääräystä vastaan.

Oikeusministeriö korostaa, että myös EUT:n tuomion päätöslauselmassa nimenomaan todetaan, että tuomiossa edellytetään *oikeussuojakeinoja eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamista vastaan* ja että oikeussuojakeinojen puuttuminen estää tutkintamääräysten antamisen.

Oikeusministeriö ei poissulje sitä, että EUT tuomiota voitaisiin tulkita myös hovioikeuden esittämällä tavalla. Kyseinen tulkinta on kuitenkin epävarmempi ja sen sen sisällön pitävyydestä päästäisiin varmuuteen vain, jos EUT antaisi uuden tuomion, joka koskisi Suomen voimassaolevaa lainsäädäntöä. Kunnes EUT antaisi Suomen lainsäädäntöä nimenomaisesti koskevan uuden tuomion, eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamiseen toimivaltaiset kansalliset viranomaiset joutuisivat toimimaan epävarmassa tilanteessa. Kyseinen ajanjakso voisi muodostua hyvin pitkäksi. Lisäksi mahdollista olisi, että muiden jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset kieltäytyisivät panemasta täytäntöön Suomessa annettuja tutkintamääräyksiä EUT tuomion 59 kohdassa todetulla tavalla.

Tiettävästi ainakin osa Suomen toimivaltaisista viranomaisista on tulkinnut EUT tuomiota siten, että ne ovat pysäyttäneet eurooppalaisten tutkintamääräysten antamisen. Ehdotettu lakimuutos mahdollistaisi, että tutkintamääräyksiä voitaisiin jälleen antaa ilman epäselvyyttä siitä, onko Suomen kansallinen menettely EUT tuomion mukainen vai ei. Tällä on suuri merkitys virkavastuun nojalla toimiville kansallisille toimivaltaisille viranomaisille. Oikeusturvan ja oikeusvarmuuden kannalta on myös tärkeää, että viranomaiskäytäntö tutkintamääräysten antamisen suhteen on yhtenäinen.

Hovioikeus lisäksi toteaa, että EIO-lain 20 §:n 4 momentin mukaan Suomessa annettuun tutkintamääräykseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Luonnoksessa ehdotetaan kumottavaksi mainittu säännös, mutta säädettäväksi kantelumahdollisuudesta. Hovioikeus on todennut, että kantelun tekemisen mahdollistamiseksi valituskiellon kumoaminen ei olisi ollut tarpeen (ks. sääntelytekniikasta esim. pakkokeinolaki 3 luku 19 §, jossa on sekä valituskielto että mahdollisuus kannella eräistä pakkokeinosta). Kun valituksen tekemisen mahdollistamista kantelun sijaan tai ohessa ei liene tarkoitettu, EIO-lain 20 §:n 4 momenttia ei tule kumota. Päällekkäisiä muutoksenhakukeinoja ja -menettelyjä tulee välttää.

Oikeusministeriö toteaa, että valitulle ratkaisulle on useita perusteita, joista keskeisin on se, että pyritään välttämään tilanne, jossa valitusmahdollisuuden poissulkeminen tulkittaisiin olevan vastoin EIO-direktiivin lähtökohtaa, jossa tutkintamääräyksen perusteena olevaan toimenpiteeseen tulee olla vähintään samat oikeussuojakeinot kuin kansallisesti. Esimerkiksi pakkokeinolaissa valitusoikeus on säädetty muun muassa tuomioistuimen päätöksestä tilanteessa, jossa kotietsinnän edellytykset on saatettu tuomioistuimen tutkittavaksi (pakkokeinolakin 8 luku 18 §:n 3 momentti). Kantelu on nyt ehdotettavassa 23 a §:ssä valittu muutoksenhakukeinoksi muun muassa siitä syystä, että se ei valituksesta poiketen edellytä tyytymättämyyden ilmoittamista 7 päivässä. Tämä voisi olla ongelmallinen ottaen huomioon, että henkilö, jota tutkintamääräys koskee, on toisessa jäsenvaltiossa. Voimassa olevassa laissa kantelumahdollisuus on muun muassa vangitsemista koskeviin tuomioistuimen päätöksiin. Käytännössä päällekkäisiä soveltamistilanteita kuitenkaan oletettavasti ei ilmenisi, vaan muutosta haettaisiin ehdotetun 23a §:n nojalla. Helsingin hovioikeuden kommentten johdosta

oikeusministeriö kuitenkin selvyyden vuoksi toivoo, että valiokunnan mietintöön kirjattaisiin, että valituskiellon kumoamisen johdosta estettä ei olisi myöskään hakea muutosta valittamalla tuomioistuimen antamaan tutkintamääräykseen.

Hovioikeus vielä katsoo, ettei kantelulle ole perusteltua asettaa määräaikaa. Prosessuaalisen kantelun osalta on yleisesti lähdetty siitä, ettei se ole määräaikaan sidottu. Lisäksi esityksessä tarkoitetuissa tapauksissa tiedonsaantiajankohta voi olla tulkinnanvarainen.

Oikeusministeriö toteaa, että hovioikeuden mainitsemasta periaatteesta, jonka mukaan prosessuaalisia kanteluja ei ole sidottu määräaikaan, on poikkeuksia lainsäädännössä. Esimerkiksi rikoslain 8 luvun 5 §:ssä (menettely syyteoikeuden vanhentumisaikaa jatkettaessa) on säädetty kantelusta, jossa on määräaika. Pykälän 4 momentin mukaan syyteoikeuden vanhentumisajan jatkamista koskevasta päätöksestä saa kannella ylemmälle tuomioistuimelle kolmessakymmenessä päivässä. Kyseistä säännöstä koskevassa hallituksen esityksessä on todettu määräajan osalta, että jotta vanhentumisajan jatkamista koskeva asian käsittely ei olisi vireillä pitkään, kantelulle säädettäisiin kolmenkymmenen päivän määräaika laskettuna hakemuksen johdosta tehdyn päätöksen antamispäivästä. (HE 27/1999 s. 24).

Myös oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain (689/1997) 11 luvun 9 §:n 3 momentissa säädetään kanteluoikeudesta, jolle on säädetty 30 päivän määräaika. Säännös koskee tuomiossa olevan kirjoitus- tai laskuvirheen taikka muu niihin rinnastettavan selvän virheen korjaamista. Samoin oikeudenkäymiskaaren tuomiossa olevan kirjoitus- tai laskuvirheen taikka muu niihin rinnastettavan selvän virheen korjaamista koskevan 24 luvun 10 §:n 3 momentti sisältää kanteluoikeudelle säädetyn 30 päivän määräajan.

Myös ehdotetun 23 a §:n osalta määräaikaa on ehdotettu, jotta tutkintamääräyksen antamista koskeva asia ei olisi hyvin pitkää aikaa vireillä, eikä tulisi käsiteltäväksi vasta esimerkiksi rikosasian käsittelyn ollessa ylemmissä oikeusasteissa taikka tuomion jo ollessa lainvoimanen. Oikeussuojakeinojen määräajalla turvattaisiin yleistä oikeusvarmuutta. Erityisesti käytännön toimijat ovat sääntelyä valmisteltaessa painottaneet määräajasta säätämisen tärkeyttä.

Oikeusministeriö toteaa tiedoksiantoajankohdan tulkinnanvaraisuudesta, että kyseessä on tavanomaisimmin toisessa jäsenvaltiossa eli täytäntöönpanojäsenvaltiossa kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön tapahtuva tiedoksianto, joten ajankohta saattaa olla tulkinnanvarainen. Todennäköisempää kuitenkin on, että täytäntöönpanojäsenvaltio pystyy toimittamaan tiedon tiedonsaantiajankohdasta, eikä siitä synny epäselvyyttä. Kyse on kuitenkin EU:n jäsenvaltioiden välisestä yhteistyöstä, joka on tiivistä ja sujuvaa.

Lisäksi **hovioikeus** kiinnittää huomiota luonnoksessa havaittuihin lähinnä teknisiin virheisiin: luonnoksen s. 1 toisesta virkkeestä puuttuu sana ”voimaan”; toisin kuin luonnoksen s. 2 alussa kirjoitetaan EIO-laki (laki 430/2017) on tullut voimaan 3.7.2017 (EIO-laki 26 § 1 mom.). Laki on julkaistu säädöskokoelmassa 28.6.2017; luonnoksen s. 9 päivämääräkentässä on kuukausivirhe.

Oikeusministeriö toteaa, että yllä mainitut tekniset virheet on korjattu.

Helsingin käräjäoikeus on kommenteissaan ehdottanut, tulisiko menettelysäännöksissä mahdollistaa videokuuleminen.

Oikeusministeriö toteaa, että henkilö, jota asia koskee, olisi yleensä toisessa jäsenvaltiossa. Videokuulemisen mahdollistaminen kaikissa ehdotetun 23 a §:n tarkoittamissa tilanteissa

edellyttäisi EU-tasoista erityissääntelyä, jota ei ole olemassa. Toisessa jäsenvaltiossa olevan henkilön kuulemisesta ei voida säätää pelkästään kansallisessa laissa. Myöskään videokuulemisen mahdollistamista tilanteissa, joissa henkilö, jota asia koskee, olisi Suomessa, ei pidetä välttämättömänä. Sikäli kun kyse on tutkintamääräyksen antaneelle tai vahvistaneelle suomalaiselle viranomaiselle varattavasta tilaisuudesta tulla kuulluksi, säännös on muotoiltu kuten pakkokeinolain 8 luvun 18 §:n säännös vaatimuksen esittäjän ja pidättämiseen oikeutetun virkamiehen kuulemisesta, jossa ei ole viittausta esimerkiksi videokuulemista vangitsemisvaatimuksen käsittelyssä koskevaan pakkokeinolain 3 luvun 6 §:n 4 momentin säännökseen. Kyseisen säännöksen mukaan asia voidaan ratkaista ilman istuntokäsittelyä, jos tuomioistuin harkitsee sen soveliaaksi. Oikeusministeriö ei näe tarvetta sille, että videokuulemisesta olisi tässäkään yhteydessä säädettävä. Sääntelyn valmistelu ei myöskään esityksen valmisteluun käytettävissä olevan ajan puitteissa olisi ollut mahdollista.

Helsingin käräjäoikeus on kommenteissaan lisäksi tiedustellut, tulisiko ehdotetussa 23 a §:ssä viitata pakkokeinolain (806/2011) 3 lukuun taikka tiettyihin kyseisen luvun säännöksiin.

Oikeusministeriö toteaa, että sääntelyvaihtoehdoksi on valittu tekniikka, jossa sovellettavat säännökset kirjoitetaan ehdotettuun 23 a §:ään, eikä käytetä viittaustekniikkaa. Tätä on pidetty selkeämpänä sääntelyratkaisuna käytännön soveltajalle. Säännökseen on viittauksen sijaan kirjattu auki ne vangitsemisvaatimuksen käsittelyä koskevat pakkokeinolain 3 luvun 1 ja 3 §:n säännökset, jotka sisällöllisesti soveltuisivat esityksessä tarkoitettuihin tilanteisiin.

Helsingin käräjäoikeus on kommenteissaan lisäksi ehdottanut, että EIO-lain salassapitoa, vaitiolovelvollisuutta sekä tietojen käyttöä koskevia rajoituksia koskevan 25 §:n 2 momenttiin otetaan viittaus Suomen toimivaltaisen viranomaisen antaman tutkintamääräyksen käsittelyyn tuomioistuimessa eli ehdotetussa 23 a §:ssä tarkoitetuun käsittelyyn. Viittauksen johdosta myös ehdotetussa 23 a §:ssä tarkoitettuun käsittelyyn sovellettaisiin voimassa olevan 25 §:n 2 momentin mukaisesti, mitä Suomessa vastaavassa asiassa säädetään salassapidosta, vaitiolovelvollisuudesta ja tiedonsaantioikeudesta. Ehdotus tarkoittaisi, että tuomioistuimessa tapahtuvaan käsittelyyn sovellettaisiin oikeudenkäynnin julkisuudesta yleisissä tuomioistuimissa annettua lakia (370/2007). Sovellettavaksi tulisi myös viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettu laki (621/1999). Tällä turvattaisiin uuden ehdotetun menettelyn osalta, että salassa pidettäväksi saadaan tarvittavat asiat vastaavasti kuin kansallisten asioiden osalta.

Oikeusministeriö toteaa, että se on sisällyttänyt käräjäoikeuden ehdotuksen hallituksen esitykseen ehdotetun EIO-lain 25 §:n 2 momenttiin.

Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus on todennut, että ehdotetussa 23 a §:ssä ja sen perusteluissa todetaan, että käräjäoikeuden on tutkittava, ovatko edellytykset tutkintamääräyksen antamiselle olemassa. Käräjäoikeus on pohtinut, mitä tämä käytännössä tarkoittaa.

Oikeusministeriö toteaa, että tutkintamääräyksen antamisen edellytyksistä säädetään EIO-direktiivissä sekä EIO-laissa. EIO-lain säännösten lisäksi EIO-direktiivin säännökset ovat suoraan lakina noudatettavia. Sääntelyssä on viittauksia muuhun kansalliseen lainsäädäntöön. Asiassa on näin ollen tutkittava, onko tutkintamääräyksen antamiselle ollut edellytyksiä edellä mainitun lainsäädännön nojalla siltä osin kuin tähän on asiassa vedottu.

Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus on lisäksi kiinnittänyt huomiota luonnoksessa olleeseen voimaantulosäännöksen sanamuotoon ”eikä asiaa ole ratkaistu ennen lain voimaantuloa”, ja

katsonut, että on epäselvää, viitataanko asialla itse rikosasiaan, jossa eurooppalainen tutkintamääräys on annettu.

Oikeusministeriö toteaa, että säännöksen sanamuotoa on tarkennettu siten, että hallituksen esityksessä on sanamuoto ”eikä *rikosasiaa* ole lainvoimaisesti ratkaistu ennen lain voimaantuloa”.

Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus on lisäksi tiedustellut, oliko tarkoitus, ettei hallituksen esityksessä oteta lainkaan kantaa EUT:n tuomion vaikutuksiin suhteessa tilanteeseen, jossa Suomi on täytäntöönpanovaltio.

Oikeusministeriö toteaa, että EUT tuomio ei täytäntöönpanotilanteiden osalta edellytä lainsäädäntömuutoksia. Tämän johdosta hallituksen esityksessä ei oteta asiaan kantaa. Tältä osin huomioon on kuitenkin otettava muun muassa esityksessä kuvatun EUT tuomion sisältö, jonka perusteluosan kohta 59 koskee perusoikeuksin liittyvän kieltäytymisperusteen soveltamista tilanteessa, jossa tutkintamääräyksen antaneessa valtiossa ei ole olemassa mitään oikeussuojakeinoa tutkintamääräyksen antamista vastaan.

Valtakunnansyyttäjän toimisto on todennut, että luonnoksen mukaan vain se, jota toimenpide koskee saisi, mutta syyttäjä tai tutkinnanjohtaja ei saisi kannella käräjäoikeuden päätöksestä. On kuitenkin mahdollista, että käräjäoikeuden ratkaisu on syyttäjän toimesta tarpeellista saattaa ylemmän oikeusasteen tutkittavaksi. Mahdollisuus antaa uusi tutkintamääräys tällaisessa tilanteessa ei korjaisi tilannetta, koska toimenpide on jo tehty, eikä sitä useimmissa tilanteissa käytännössä voi tehdä uudelleen.

Oikeusministeriö toteaa, että ehdotetun 23 a §:n 2 momentin sanamuotoa on muutettu valtakunnansyyttäjän toimiston ehdotuksen mukaisesti siten, että kantelun voisi tehdä myös tutkintamääräyksen antanut pidättämiseen oikeutettu virkamies tai syyttäjä taikka tutkintamääräyksen vahvistanut syyttäjä.

Tulli on lausunnossaan esittänyt kommentin, että ehdotetun 23 a §:n 3 momentin sanamuotoa tulisi tarkentaa seuraavasti: ”edellä 1 ja 2 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa tutkintamääräyksen antaneelle pidättämiseen oikeutetulle virkamiehelle tai syyttäjälle sekä tutkintamääräyksen vahvistaneelle syyttäjälle on varattava tilaisuus tulla kuulluksi.”

Oikeusministeriö toteaa, että tulkitsee Tullin tarkoittavan, että sekä pidättämiseen oikeutetulla virkamiehellä että tutkintamääräyksen vahvistaneella syyttäjällä on oltava mahdollisuus tulla kuulluksi. Oikeusministeriö katsoo, että tämä on säännöksen tarkoitus ja momentin sanamuotoa on tältä osin selvennetty, vaikkakaan ei Tullin ehdottamalla tavalla. On perusteltua, kuten myös sisäministeriön rajavartio-osasto ja valtakunnansyyttäjän toimisto ovat katsoneet, että tutkintamääräyksen vahvistaneelle syyttäjälle varataan tilaisuus tulla kuulluksi myös tilanteessa, jossa tutkintamääräyksen on antanut esitutkintaviranomainen.

Myös **sisäministeriön rajavartio-osasto ja valtakunnansyyttäjän toimisto** ovat kiinnittäneet samaan asiaan huomiota ja todenneet, että sanamuotoa tulisi tarkentaa siten, että sekä pidättämiseen oikeutetulla virkamiehellä että tutkintamääräyksen vahvistaneella syyttäjällä on oltava mahdollisuus tulla kuulluksi.

Oikeusministeriö toteaa, että mainitun 3 momentin sanamuotoa on muutettu rajavartio-osaston ja valtakunnansyyttäjän toimiston ehdotuksen mukaisesti.